

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 126/04-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Z. T., B., zastúpenej advokátkou JUDr. E. K., so sídlom B., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 23/93, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. T. o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2004 doručená sťažnosť Z. T., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. E. K., so sídlom B., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 23/93.

Zo sťažnosti vyplýva, že predmetom namietaného konania bolo určenie otcovstva a úprava práv a povinností rodičov k maloletej T. T.. V uvedenej veci okresný súd

rozsudkom č. k. 8 C 23/93-45 z 31. januára 1997 (ďalej len „rozsudok“) konanie o určenie otcovstva zastavil, maloletú zveril do výchovy a opatery sťažovateľky a odporcu (otca maloletej) zaviazal prispievať na dieťa výživným v sume 500 Sk mesačne a zročné výživné vo výške 28 000 Sk mu povolil splácať v mesačných splátkach po 300 Sk. Sťažovateľke bola na rozsudku vyznačená právoplatnosť ku dňu 17. apríla 1997.

Sťažovateľka požiadala okresný súd o pomoc pri vymáhaní výživného z cudziny listom z 27. septembra 1997. Okresný súd prípisom z 10. októbra 2000 oznámil sťažovateľke, že rozsudok nie je právoplatný z dôvodu jeho nedoručenia odporcovi. Sťažovateľka listom z 30. októbra 2000 požiadala okresný súd o vysvetlenie vzniknutej situácie. Okresný súd prípsmi zo 14. novembra 2000 a z 9. januára 2001 požiadal sťažovateľku o predloženie rovnopisu rozsudku na vykonanie opravy právoplatnosti.

Sťažovateľka listom z 12. februára 2001 požiadala predsedu okresného súdu o vysvetlenie vzniknutej situácie. Predseda okresného súdu sťažovateľke listom zo 17. apríla 2001 oznámil, že ako predstaviteľovi štátnej správy súdov mu neprináleží vyjadrovať sa k rozhodnutiam sudcov. Následne sťažovateľka listom z 25. mája 2001 požiadala o vysvetlenie vzniknutej situácie Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Predsedníčka krajského súdu postúpila sťažnosť sťažovateľky na priame vybavenie predsedovi okresného súdu. Predseda okresného súdu sťažovateľke listom z 9. júla 2001 oznámil, že rozsudok bol ako súčasť dožiadania predložený Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) za účelom jeho doručenia odporcovi, a uviedol, že v spise sa nenachádza adresa odporcu. V reakcii na toto stanovisko sa sťažovateľka opätovne obrátila na predsedu okresného súdu listom z 13. augusta 2001 a predsedníčku krajského súdu listom z 19. septembra 2001. Následne sťažovateľka listom z 19. novembra 2001 požiadala predsedníčku krajského súdu o prešetrenie jej opakovanej sťažnosti adresovanej predsedovi okresného súdu.

Predsedníčka krajského súdu v liste zo 6. marca 2002 potvrdila správnosť tvrdení sťažovateľky v sťažnostiach na priebeh namietaného konania a uviedla, že došlo k mylnému zápisu nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Predsedníčka krajského súdu zároveň

konštatovala, že v samotnom konaní vznikli priet'ahy zapríčinené sčasti nečinnosťou súdu, resp. nesprávnym postupom pri doručovaní a následne nečinnosťou okresného súdu vo veci sprostredkovania doručenia rozsudku prostredníctvom ministerstva. Sťažovateľka následne listom z 13. augusta 2003 požiadala okresný súd o oznámenie, v akom štádiu sa vec nachádza. Odvtedy až do podania sťažnosti ústavnému súdu podľa vyjadrenia sťažovateľky okresný súd vo veci nevykonal žiadny úkon.

Sťažovateľka hodnotí nečinnosť okresného súdu ako porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a navrhuje, aby ústavný súd po vykonaní dokazovania prijal vo veci jej sťažnosti tento nález:

„Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod spis. zn. 8 C 23/93 porušil svojou nečinnosťou právo navrhovateľky, p. Z. T. ako zákonnej zástupkyne maloletej T. T. priznané čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva navrhovateľke, Z. T. z dôvodu pretrvávajúcej právnej neistoty spôsobenej nečinnosťou Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod spis. zn. 8 C 23/93, finančné zadosťučinenie vo výške: 120 000, - Sk ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú je odporca povinný navrhovateľke zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky“.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka nie je oprávnenou osobou na podanie sťažnosti vo veci namietaného porušenia základného práva v označenom konaní, pretože nie je/nebola účastníčkou tohto konania.

Vyplynulo to z rozsudku okresného súdu č. k. 8 C 23/93-45 z 31. januára 1997, podľa ktorého účastníkmi označeného konania okresného súdu bola na strane navrhovateľa jej maloletá dcéra T. T., nar. 13. mája 1992, bytom síce u sťažovateľky, ale v tomto konaní zastúpená kolíznym opatrovníkom – Centrom pre medzinárodno-právnu ochranu detí a mládeže, o odporcom bol S. K., bytom Zväzová republika Juhoslávia, K.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ môže požadovať vyslovenie porušenia len svojich základných práv alebo slobôd v konaní, v ktorom je účastníkom, ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. Týmto svojím rozhodnutím však ústavný súd nijako nespochybnil postavenie rodičov ako základných zástupcov maloletých detí, ktorá im vyplýva zo zákona č. 94/1963 Zb. o rodine v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2004